

Arrest

nr. 209 100 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam : A. (..)

Voornaam : H. (..)

Geboortedatum : 20.08.1988

Geboorteplaats : Mohammadia

Nationaliteit : Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21.02.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

De betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor hij op 03.10.2017 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 37 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor hij op 03.10.2017 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 37 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft in het formulier hoorrecht ingevuld op 08.02.2017 verklaard geen familie, noch een duurzame relatie in België te hebben. Er is bijgevolg geen sprake van een schending van het art 8 van het EVRM.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

1.2. Verzoekende partij werd op 5 maart 2018 zonder verzet naar Algerije gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 74/11 § 1 tweede lid en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen. Schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan.

Als motieven worden dan gegeven:

-Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

-Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld... Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Wat het inreisverbod van drie jaar betreft worden als motief opgegeven dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld... en gezien de ernst van de feiten er kan afgeleid worden dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. (zelfde motief als tweede motief voor niet toestaan termijn vrijwillig vertrek).

Verder stelt de beslissing dat betrokkene in het formulier hoorrecht verklaard heeft geen familie, noch een duurzame relatie te hebben in België, en dat er bijgevolg geen sprake is van schending van artikel 8EVRM.

Gezien de ernst van de feiten waarvoor hij veroordeeld werd wordt een inreisverbod van 3 jaar proportioneel geacht.

Eerste onderdeel,

Wat betreft het onderdeel dat voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Deze beslissing vormt op zich de voorwaarde om een inreisverbod te kunnen opleggen.

Verzoeker betwist dat er redenen voorhanden zijn om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Op zich is het gegeven dat betrokkene geen officieel verblijfsadres in België heeft een niet afdoende motief om geen termijn toe te staan. Er kan aan verzoeker een bevel worden gegeven om het land te verlaten, zoals dit geschiedt in de meeste gevallen opzichtens personen die geen officieel verblijfsadres hebben.

Het motief dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 37 maanden en dat daaruit kan afgeleid worden dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, is geen afdoende motief.

Het motief wordt als een automatisme gehanteerd. Er moet evenwel worden aangeduid waarom dit gegeven specifiek opzichtens verzoeker een motief zou vormen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Het motief is verder op zich betwistbaar en maakt geen eerlijke inschatting van de veroordeling op zich.

Er werd geen rekening gehouden met het gegeven dat ongeveer 2/3de van de straf voorwaardelijk is opgelegd, dat het om een eenmalige veroordeling ging, dat hij zich correct heeft gedragen in de gevangenis, dat hij niet in vrijheid is gesteld en het bijgevolg niet mogelijk is hoe zijn gedrag zou zijn na het ondergaan van het effectieve gedeelte van de gevangenisstraf, dat er van kan uitgegaan worden dat een gevangenisstraf louterend werkt in die zin dat verzoeker tot het besef is gekomen dat de feiten niet geoorloofd zijn, dat hij zijn spijt heeft geuit, dat het Hof van Gent in haar arrest wel rekening heeft gehouden met deze omstandigheden.

De beslissing is niet evenredig.

Verzoeker stelt dan ook dat ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek is opgelegd, zodat ook de wettelijke grondslag voor het inreisverbod zelf wegvalt.

Tweede onderdeel,

1.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval' en in redelijkheid.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van drie jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de veroordeling. Er moet evenwel precies worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling, tot die termijn wordt gekomen.

Het gaat bijvoorbeeld in casu niet om een misdrijf tegen de zeden of een drugsdelict.

Er wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met het gegeven dat het een eenmalige veroordeling betrof en dat verzoeker in Algerije en elders in Europa een blanco strafregister heeft.

De wet voorziet een maximumtermijn van drie jaar; die maximumtermijn wordt opgelegd.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd. Er wordt enkel verwezen naar de veroordeling zonder meer, zonder, hoewel het arrest van het Hof te Gent gekend was, rekening te houden met de eigen omstandigheden van de veroordeling, en inzonderheid met het feit dat het openbaar ministerie in eerste aanleg 'slechts' twee jaar had gevorderd, en in beroep de straf 'beperkt' werd tot 37 maanden, waarvan effectief enkel de ondergane voorhechtenis van ongeveer 13 maanden. Het arrest heeft hierbij rekening gehouden met alle omstandigheden; de beslissing doet dit niet. De beslissing vermeldt enkel de straf van 37 maanden, zonder hierbij nog maar aan te stippen dat bijna 1/3de voorwaardelijk werd opgelegd. De nuances in het arrest worden niet meegenomen in de motieven van de hier bestreden beslissing.

Op zich volstaat het hierbij niet om te verwijzen naar de strafmaat, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Zo is er geen sprake van enige recidive.

Overigens is verzoeker na zijn veroordeling nooit in vrijheid geweest op Belgisch grondgebied, zodat er geen enkele aanwijzing is te vinden van het actuele karakter van de mogelijkheid om de openbare orde te kunnen schaden. Er is hiervoor geen enkele indicatie. Verzoeker was tot zijn repatriëring naar in de gevangenis. Er is bijvoorbeeld op geen enkele wijze rekening gehouden met het gedrag van verzoeker in de gevangenis, noch met het feit dat hij spijt betoond heeft, noch met het feit dat de gevangenisstraf een persoon tot inzicht kan brengen wat in casu zeker het geval is.

Er is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gegeven dat het om een eenmalige veroordeling ging.

Er is geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker zijn les heeft geleerd door de ruim een jaar gevangenisstraf. Er is geen rekening gehouden met het gegeven dat een persoon kan veranderen en dat verzoeker duidelijk die intentie heeft getoond.

Zo kan op basis van de loutere strafmaat op zich niet worden besloten dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er is in de beslissing buiten de kwalificatie waarvoor verzoeker is veroordeeld ook geen enkel motief dat betrekking heeft op de concrete inhoud van de feiten en waaruit eventueel een specifieke reden voor een mogelijke schade aan de openbare orde in de toekomst zou kunnen blijken.

Het is overigens opvallend dat én voor de beslissing tot weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek, als voor het inreisverbod naar dezelfde motieven ('geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden') gegrepen wordt, terwijl het over beslissingen gaat met een eigen en een andere draagwijdte.

2.

Verzoeker betwist dat de beslissing kan stellen dat hij kan geacht worden de openbare orde te schaden, daar de openbare orde een wel precieze inhoud heeft.

Volgens onderstaande rechtspraak is hiervoor vereist dat er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz 15257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu wordt als enig feitelijk argument de veroordeling in 2018. Het gaat om de eerste en eenmalige veroordeling in België.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Er is geen enkele aanduiding dat verzoeker door de ondergane gevangenisstraf zijn les niet zou geleerd hebben. Er is geen enkele aanduiding van een negatieve evaluatie van het ondergaan van de gevangenisstraf. Hij is in België niet in vrijheid gelaten zodat de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde buiten de gevangenis niet kan beoordeeld worden. Ook in het gedrag van verzoeker in de gevangenis was er geen enkele aanduiding voor een actueel gevaar.

3.

Er dient ook een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoeker omwille van zijn beroepsactiviteit als groothandel in cosmetica in het verleden veelvuldig in Europa, en inzonderheid in Frankrijk en Spanje, reisde. De beslissing belet dat verzoeker deze beroepsactiviteit verder op die wijze zou kunnen uitoefenen.

De beslissing houdt evenmin rekening met het gegeven dat verzoeker twee ooms heeft in Frankrijk, Lille. De beslissing belet dat verzoeker zijn ooms nog kan bezoeken in de komende drie jaar.

De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur."

2.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat aan verzoeker een beslissing tot verwijdering werd gegeven waarmee het inreisverbod gepaard gaat en dat wordt geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar omdat verzoeker ernstige feiten heeft gepleegd waardoor kan gesteld worden dat hij door zijn gedrag de openbare orde kan schaden. Verweerder heeft tevens aangegeven dat rekening werd gehouden het feit dat hij geen familie noch duurzame relatie heeft in België alsook met het feit dat hij niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven. De verweerder acht een inreisverbod van drie jaar in deze omstandigheden proportioneel.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Er kan worden aangenomen dat de voorziene motivering verzoeker in staat stelt om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod moet treffen wanneer de verwijderingsbeslissing waarmee het gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij op 21 februari 2018 een verwijderingsmaatregel werd gegeven waarbij er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. De verzoekende partij heeft deze verwijderingsmaatregel niet aangevochten en deze beslissing is derhalve definitief. Verzoekende partij kan thans dan ook niet dienstig kritiek geven op het feit dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven nu dit motief in wezen betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel en de verwerende partij bij het treffen van het inreisverbod niet anders doet dan vaststellen dat aan de voorwaarde van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet voldaan is. Indien de verzoekende partij van oordeel was dat haar ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, dan had zij beroep tegen de verwijderingsmaatregel moeten instellen en daar haar grieven ter zake kenbaar maken, hetgeen zij evenwel niet gedaan heeft. Thans kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij zich conform de wet heeft gedragen, met name het afgeven van een inreisverbod omdat de verwijderingsmaatregel waarmee het gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet.

Het eerste onderdeel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een tweede onderdeel van het middel wijst verzoeker op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod dient te worden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt hij dat in casu een dergelijk individueel onderzoek niet heeft plaatsgevonden en op automatische wijze, gelet op de veroordeling, een duur van drie jaar werd bepaald.

Verzoekers betoog mist zonder meer feitelijke grondslag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt namelijk duidelijk dat verweerder wel rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar. Verweerder heeft, in tegenstelling tot het gestelde door verzoeker, niet enkel rekening gehouden met het gegeven van een strafrechtelijke veroordeling als dusdanig. Hij hield ook rekening met de aard van de gepleegde strafrechtelijke feiten – met name diefstal met geweld of bedreiging –, de ernst van de feiten en de strafmaat die werd opgelegd alsook maakt hij melding van de op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zeer recente datum van de veroordeling. Aldus overtuigt verzoeker ook niet dat geen rekening zou zijn gehouden met de *“specifieke aard van de veroordeling”*. Minstens maakt hij niet aannemelijk welk aspect hiervan dan ten onrechte alsnog niet in rekening is gebracht. Verzoeker lijkt er met zijn betoog van uit te gaan dat enkel zedendelicten of drugsmisdrijven in aanmerking komen om gezien te worden als feiten waaruit afgeleid kan worden dat men door zijn gedrag een gevaar voor de openbare orde kan zijn, maar hij kan hierin niet gevolgd worden. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden

dat de feiten waarvoor hij veroordeeld is, niet ernstig zijn. Immers, uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 21 februari 2018 dat verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt, blijkt onomstotelijk dat het Hof van Beroep de pertinente motieven van de eerste rechter inzake de strafmaat bijtreedt en verder benadrukt dat de gepleegde feiten *bijzonder ernstig* zijn waarbij erop gewezen wordt dat deze feiten van een gevaarlijke en criminele ingesteldheid getuigen en van een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit, inzonderheid van de overige weggebruikers en de politieagenten, alsook van een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. Het Hof oordeelt dat deze zwaarwichtige feiten een strenge bestraffing vereisen als krachtig maatschappelijk signaal dat de fysieke integriteit van de persoon en het eigendomsrecht fundamentele rechtsgoederen zijn die een absolute bescherming genieten.

Verweerder wees verder op het gegeven dat verzoeker niet twijfelde om illegaal in België te verblijven en hij geen officieel verblijfsadres heeft in België. Ook stelde hij vast dat verzoeker niet aangaf familieleden te hebben in België.

Verzoeker kan aldus niet voorhouden als zou de motivering inzake de duur van het inreisverbod louter en alleen zijn opgehangen aan het gegeven van een veroordeling op zich of op basis van het enkele gegeven van een veroordeling automatisch werd besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat in concreto wordt ingegaan op de specifieke situatie van verzoeker en er sprake is van een voldoende graad van individualisering. Gelet op de motivering dat niet blijkt dat verzoeker familieleden heeft in België kan ook worden aangenomen dat een onderzoek heeft plaatsgevonden of er eventueel sprake is van elementen die zich kunnen verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod dan wel kunnen rechtvaardigen dat een kortere duur wordt opgelegd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval. Hij brengt nergens concrete elementen aan die een inreisverbod van een kortere duur wenselijk of noodzakelijk zouden maken en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Hij kan in dit verband niet dienstig verwijzen naar het gegeven dat hij slechts eenmalig werd veroordeeld en elders in Europa een blanco strafregister heeft, nu in de bestreden beslissing het tegendeel niet wordt weerhouden. Bovendien blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent dat verzoeker wel over een blanco strafregister in België beschikt, maar dat hij reeds in Spanje op 22 maart 2015 werd aangehouden op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging. Het Hof beschikt niet over gegevens of deze aanhouding ook tot een veroordeling heeft geleid, maar alleszins dient gesteld dat verzoeker niet kan voorhouden steeds van onberispelijk gedrag te zijn geweest buiten deze ene veroordeling.

De ongestaafde bewering van verzoeker dat verweerder standaard opteert voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar indien hij vaststelt dat een vreemdeling op ernstige wijze de openbare orde heeft verstoord en hij op illegale wijze in het Rijk verblijft, waarbij er geen elementen gebleken zijn die zich kunnen verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod dan wel een kortere duur rechtvaardigen laat niet toe te besluiten dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Verzoeker toont door enkel te betogen dat hij slechts eenmaal werd veroordeeld, dat het niet gaat om een zeden- of drugsmisdrijf en dat de strafmaat in beroep verminderd werd, niet aan dat verweerder zijn situatie incorrect heeft ingeschat of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij weerlegt met dit gestelde immers niet dat de door hem gepleegde feiten van diefstal met geweld ernstig zijn, hetgeen ook blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent. Het loutere feit dat het Hof in beroep uitstel verleent, met uitzondering van de duur van de ondergane voorlopige hechtenis, doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten en de vaststelling dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zoals verzoeker ook zelf aangeeft werd hij na zijn veroordeling niet meer in vrijheid gesteld op het Belgische grondgebied wat inhoudt dat zijn gevangenhouding hem verhinderd heeft om alsnog nieuwe feiten te plegen zodat dit niet maakt dat daaruit kan besloten worden dat verzoeker door zijn gedrag niet heeft aangetoond een gevaar te kunnen uitmaken voor de openbare orde.

Aangezien het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft, en die ernstige feiten van diefstal met geweld of bedreiging heeft gepleegd waarvoor hij veroordeeld werd te beschouwen als een vreemdeling die reeds aantoonde er niet voor terug te deinzen de openbare orde ernstig te verstoren en op basis van feiten uit het zeer recente verleden te concluderen dat er sprake is van een gedrag dat toelaat te besluiten dat nog schendingen van de openbare orde kunnen worden verwacht kon verwerende partij, in voorliggende zaak, een inreisverbod van drie jaar opleggen. Het

argument dat dit maar één veroordeling betreft en er geen sprake is van recidive kan hieraan geen afbreuk doen. Ook de bewering dat hij tot inkeer gekomen is, kan geenszins doen besluiten tot de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing.

2.6. Verzoekers beschouwingen in het tweede onderdeel van zijn middel geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verweerder artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

2.7. Verzoeker stelt in een derde onderdeel van het eerste middel te betwisten dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

In casu dient evenwel te worden aangenomen dat de actuele bedreiging die verzoeker volgens het bestuur kan worden geacht te vormen voor de openbare orde volgt uit de ernst van de feiten die verzoeker pleegde, met name diefstal met geweld of bedreiging en waarvoor de strafrechter het nauwelijks vijf maanden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing nog noodzakelijk achtte om verzoeker te veroordelen tot een gevangenisstraf van 37 maanden.

De Raad kan, met verwijzing naar de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel, slechts herhalen dat het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die zich schuldig maakte aan diefstal met geweld of bedreiging en hiervoor ook effectief en zeer recentelijk werd veroordeeld tot een zware gevangenisstraf te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde. Het is ook niet incorrect of kennelijk onredelijk om het feit dat verzoeker effectief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf te betrekken bij de beoordeling van de vraag of hij een bedreiging vormt voor de openbare orde en om, gezien de zwaarte van de uitgesproken straf en het recente karakter ervan, veel belang te hechten aan deze veroordeling.

De verwijzing naar rechtspraak inzake de verwijdering van burgers van de Unie is voorts niet relevant daar verzoeker geen burger van de Unie is, doch een onwettig in het Rijk verblijvende derdelander en de strengere normen inzake de weigering van het verblijf en de verwijdering van burgers van de Unie niet toepasbaar zijn bij het opleggen van een inreisverbod aan een derdelander.

Verzoeker stelt dat er geen indicaties zijn dat hij nieuwe strafbare feiten zal plegen. De Raad kan in dit verband volstaan met op te merken dat er ook geen indicaties zijn dat verzoeker zich nadat hij zijn gevangenisstraf heeft ondergaan plots zal schikken naar de Belgische wetten en geen nieuwe strafbare feiten zal plegen, temeer blijkt dat verzoeker ook in Spanje in 2015 al eens werd aangehouden op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging. Het loutere feit dat verzoeker zich in de gevangenis zou gedragen hebben en het betoond hebben van een beginnend schuldinzicht, maakt geenszins dat daaruit kan besloten worden dat hij geen nieuwe feiten zal plegen. De Raad benadrukt nogmaals dat de gepleegde feiten zeer ernstig zijn en ook het Hof van Beroep hierop gewezen heeft alsook op de gevaarlijke en criminele ingesteldheid van verzoeker. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat gelet op de gepleegde feiten de verwerende partij oordeelt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het derde onderdeel kan niet worden aangenomen.

2.8. In een vierde onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat er door verweerder geen belangenafweging werd doorgevoerd.

De Raad merkt evenwel op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk naging of er in hoofde van verzoeker belangen spelen die kunnen primeren op het algemeen belang en die dienden te worden afgewogen tegen de vastgestelde bedreiging van de openbare orde, doch oordeelde dat dergelijke specifieke belangen niet voorhanden waren. Hij stelde zo vast dat verzoeker geen gezins- of familieleden heeft in België, waardoor niet blijkt dat verzoeker in casu artikel 8 van het EVRM dienstig kan invoeren. Verzoeker betoogt slechts op niet gefundeerde wijze dat hij professionele belangen heeft in Europa en twee ooms in Frankrijk. Nu verzoeker daarvan geen enkel concreet stavingstuk voorlegt en van deze elementen ook geen enkel spoor terug te vinden is in het administratief dossier, kan hij niet overtuigen. In deze omstandigheden maakt hij niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte geen of geen verdere belangenafweging heeft doorgevoerd.

Verzoeker toont met zijn betoog, in het vierde onderdeel van zijn middel, geen schending aan van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De toelichting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

De Raad kijkt immers in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich kan beroepen op een beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven. Concreet stelt verzoeker zo, wat het ingeroepen privéleven betreft, dat rekening diende te worden gehouden met het feit dat hij voor professionele doeleinden binnen Europa reist. Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit enig door verzoeker aangebracht stuk blijkt evenwel dat dit betoog enige grond van waarheid inhoudt. Er wordt in dit verband niet het minste begin van bewijs voorgelegd. Op het ogenblik dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord door het bestuur maakte hij ook geenszins melding van dergelijke gegevens. Hij gaf aan dat er geen redenen voorhanden zijn die hem verhinderen terug te keren naar zijn herkomstland. In het licht van deze gegevens maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat er in zijn hoofdte sprake is van een daadwerkelijk beleefd en effectief privéleven in België of elders in Europa dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verder betwist verzoeker niet dat hij geen familie- of gezinsleven heeft in België en brengt hij ook geen enkel begin van bewijs bij waaruit blijkt dat hij familieleden heeft elders in Europa. Bovendien, zelfs indien dit het geval zou zijn, maakt hij niet aannemelijk dat tussen hem en deze familieleden enige bijzondere vorm van afhankelijkheid bestaat zodat er ook geen sprake is van een familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. De Raad wijst er daarbij ook op dat niets verhindert dat deze familieleden, voor zover ze al bestaan, verzoeker komen bezoeken in het herkomstland of contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Nu verzoeker geen beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven aannemelijk maakt, blijkt niet dat dit ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat enige specifieke belangenafweging zich opdrong in het licht van enig privé- dan wel gezins- of familieleven. In deze omstandigheden blijkt ook niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar de door hem aangehaalde rechtspraak.

2.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.10. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 62, art. 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen. Schending van het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsprincipe en van artikel 41 Handvest grondrechten EU.

1.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, . de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110.832 van de RW dd. 27.09.2013.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat in dezelfde zaak Valderrama Correa t. Belgische Staat bij arrest nr. 135 914 van 7 januari 2015 de bijlage 13 septies vernietigd werd op basis van het in UDN als ernstig weerhouden middel, met name de schending van het hoorrecht en de mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Dat ook het arrest van 7 januari 2015 hier voor herhaald wordt aanzien wat de wettelijke grondslag voor de vernietiging betreft, en onder de stukken wordt gevoegd.

In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof eveneens een zaak van wettelijke samenwoning en waarbij een procedure lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van overschrijving van die wettelijke samenwoning.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

2.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleden kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid.

(EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

In de beslissing wordt gesteld dat in de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 8.2.2018 verzoeker verklaart dat hij geen familieleden heeft in België en er bijgevolg geen sprake is van schending van artikel 8 EVRM.

De beslissing verengt artikel 8 EVRM tot het hebben van familieleden, terwijl dit artikel een veel ruimer begrip dekt, met name ook andere relaties en in het algemeen het privéleven.

De loutere verwijzing naar vermelde vragenlijst evenmin naar de inhoud ervan beantwoordt aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit gebeurt niet door een loutere stereotiepe invulijst en de vraag naar het al of niet hebben van familie in België.

3.

In de beslissing wordt verwezen naar de vragenlijst van 8.2.2018 en het gegeven dat verzoeker geen familie heeft in België, en er 'bijgevolg geen schending kan zijn van artikel 8 EVRM'.

Het gaat in casu om een inreisverbod dat van toepassing is op alle Schengenlanden, dus ook Frankrijk en Spanje en andere Schengenlanden.

De beoordeling van het familieleven en de daarmee samenhangende hoorplicht dienen zich dan ook niet te beperken tot de verhouding met België, maar dient te geschieden rekening houdend met de gevolgen die het inreisverbod heeft, ook voor de andere Schengenlanden.

Verzoeker had bijgevolg ook moeten gehoord worden in verband met zijn familieleven in andere Schengenlanden.

Wanneer dit hoorrecht op correcte wijze en rekening houdend met de inhoud en de gevolgen van het inreisverbod zou uitgeoefend geweest zijn, had verzoeker aangebracht dat hij familieleden had in Frankrijk, met name twee ooms in Lille, en dat hij deze regelmatig bezocht.

Hij had er, wat zijn privéleven betreft, op kunnen wijzen dat hij een groothandel had in cosmetica en om die reden regelmatig kwam en diende te komen in de toekomst in diverse Europese landen, waaronder de Schengenlanden Frankrijk en Spanje.

Hij had er ook op kunnen wijzen dat hij deze gegevens ook reeds ontwikkeld had voor het Hof van Beroep te Gent en deze in het arrest zijn opgenomen.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij deze gegevens aangebracht en deze zouden ongetwijfeld tot een andere beslissing hebben geleid.

De beslissing dient om die redenen vernietigd te worden."

2.11. Met betrekking tot de in het tweede middel nogmaals aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, en van artikel 8 van het EVRM, kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

2.12. Voorts moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een algemeen beginsel van het Unierecht en een beginsel van behoorlijk bestuur en derhalve dient verweerder dit wel als dusdanig in aanmerking te nemen.

2.13. De Raad stelt vast dat gelet op de stukken van het administratief dossier dient te worden aangenomen dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een vragenlijst werd voorgelegd en hij aldus in geen geval kan voorhouden dat hij op geen enkele wijze in de mogelijkheid werd gesteld zijn standpunt naar voor te brengen. Hij geeft vervolgens weliswaar aan dat deze vragenlijst niet zou hebben volstaan in het licht van het nemen van de thans bestreden beslissing, met name een inreisverbod, doch zonder in casu concreet aannemelijk te maken dat de vraagstelling naar onder meer het hebben van gezins- of familieleden of redenen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen niet mede relevant zouden zijn wat het inreisverbod betreft of waarom de gestelde vragen concreet dan niet volstonden. Het is niet omdat er geen specifieke vraag werd gesteld over het privéleven of de ruimere familie, dat verzoeker dergelijke elementen niet zou hebben kunnen vernoemen bij de vraag of er redenen zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen.

Er blijkt ook niet dat het hoorrecht inhoudt dat de overheid er steevast toe is gehouden de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van een welbepaalde beslissing, in kennis te stellen van het voornemen om jegens hem een dergelijke beslissing vast te stellen of van de gegevens waarop zij haar beslissing wil baseren (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Khaled Boudjlida, 55).

In ieder geval benadrukt de Raad verder ook dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke informatie nog had kunnen verschaffen. Verzoeker beperkt er zich immers toe te stellen dat hij, indien gehoord, had kunnen wijzen op zijn privéleven en familieleden in andere Schengenlanden, doch hij blijft andermaal in gebreke concreet te wijzen op enig

opgebouwd en beschermenswaardig privé- of gezinsleven. Door het op louter algemene wijze verwijzen naar een privéleven zonder de minste poging te doen dit op enige wijze concreet in te vullen en aannemelijk te maken, maakt verzoeker niet aannemelijk nog concrete, nuttige elementen te hebben kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het nemen van de bestreden beslissing en aldus kan op deze grond evenmin een miskenning van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. In dit verband kan ook nog worden verwezen naar de bespreking inzake een ingeroepen privé- en familieleven in het eerste middel. De theoretische beschouwingen van verzoeker, en zijn uitvoerige uiteenzetting inzake de rechtspraak met betrekking tot de hoorplicht doen geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

2.14. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij zich dienstig kan beroepen op een miskenning van de hoorplicht. Gelet op voormelde vaststellingen kan op basis van verzoekers uiteenzetting van het middel evenmin een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt vastgesteld.

2.15. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER